

Radost s Pánem Ježíšem

Je první zářijová neděle. Při mši svaté děkují farníci s otcem Josefem za prázdniny a prosí o Ducha Svatého pro nastávající školní rok. V ohláškách pak kněz zve děvčata do scholy a kluky mezi ministranty.

Na první svaté přijímání se letos bude připravovat také František, který cestou z kostela říká tatínkovi: „Chtěl bych se stát ministrantem.“

Tatínek přikyvuje. „To je hezké. Ale nechci, abys byl ministrantem jenom na ozdobu.“ „Co to znamená?“ Nechápe chlapec.

„Na ozdobu jsou ministranti, kteří se ukáží u oltáře jenom v neděli, ale jinak je kněz celý týden ani neuvidí. A když něco pan farář potřebuje, tak nemají čas.“

„Nechci být ministrantem jenom na ozdobu,“ zvolá hned František.

Tatínek má ze syna radost, ale přesto rozhoduje: „Necháme tvé rozhodnutí nějakou dobu uzrát a pak uvidíme.“

Uprostřed týdne oznamuje ráno tatínek Františkovi: „Dnes večer máme mši svatou za mého dědečka. Mohl bys jít s námi do kostela.“

Chlapec neříká nic, ale už teď ví, že nepůjde. Chce se dívat na fotbal.

Když rodiče se sestrou navečer odcházejí, tak zakrouží hlavou, že zůstane doma.

„Fotbal je ti přednější,“ podotkne k tomu tatínek, ale víc ho nenutí.

Po návratu ze mše svaté jsou rodiče i Liduška veselí, zatímco František je mrzutý.

Jeho mužstvo sice vyhrálo, ale on cítí, že se nerozhodl dobře.

Tatínek to na něm vidí a říká mu: „Dneska jsi byl ministrant na ozdobu.“

Za týden se situace opakuje. Tatínek se vypravuje do kostela a synovi ani neříká, aby šel s ním. Chlapec bojuje mezi kostelem a domácím pohodlím. Ale zároveň nechce být znovu ministrantem na ozdobu. Nakonec volá: „Tati, půjdu s tebou.“

V kostele je rád, že se rozhodl pro Pána Ježíše. Má radost, kterou si přináší domů. Tentokrát ho tatínek chválí: „Dneska jsi nebyl ministrant na ozdobu.“

„Tati, já mám mnohem větší radost, než kdybich zůstal doma.“

„Když se člověk překoná a jde za Pánem Bohem, pak má z toho radost. Přátelství s Ježíšem je mnohem víc než cokoli na světě.“

Hned příští neděli jde František po mši svaté do sakristie za otcem Josefem. Hlásí se mezi služebníky oltáře a slibuje: „Nebudu ministrantem jenom na ozdobu.“

V sobotu vstává na první ministrantskou schůzku. Nechce se mu. Ale má radost, když vstane a překoná se. Tatínek má pravdu. Budu dobrým ministrantem, rozhoduje se znovu. Ví totiž, že radost s Pánem Ježíšem je mnohem víc než pohodlí a zábava.

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Ilustrace: Jiří Vančura

Když někdo vyrůstá v ŘEZNICKÉ rodině...

Když někdo vyrůstá v řeznické rodině, která má devět dětí, a ta rodina provozuje ještě k tomu hospodu, pak ho to zpravidla poznamená na celý život.

OTEC JIŘÍ BARTHON

Může to však být i docela jinak. Jedna taková rodina žila v polovině devatenáctého století v Nelahozevsi, malé obci nedaleko Prahy. Rodina Dvořáková. Tam se v roce 1841 narodil syn Antonín, a protože byl synem prvorozeným, jaksí se očekávalo, že převezme po tatínkovi řemeslo a bude tady další Dvořák – řezník. Nechybělo mnoho, aby se tak stalo. Antonín se podle otcova přání i řezníkem učil. Jenže daleko raději než řeznický nůž či sekeru bral do ruky smyčec a housle a vyluzoval z nich takové tóny, že se k nim nejedno ucho natahovalo a stáčelo jak slunečnice ke slunci, aby mu ani jediný neunikl.

Ty housle svému synu daroval otec ještě předtím, než Toník začal chodit do školy, a své štědrosti časem hořce litoval. Bylo mu stále více jasné, že z tohoto syna řezník nebude. Naštěstí byl rozumný a smířil se s tím. Dobře udělal. Přemluvil ho Antonínův strýc, který jako první rozpoznal jeho výjimečný talent a Antonína finančně podporoval ve studiu na varhanické škole v Praze.

Jelikož byl Antonín pilný a precizní student a hudbu miloval, už v jednadvaceti hrál na violu v orchestru pod vedením samotného Bedřicha Smetany. Sám začal také hudební díla skládat. Slavný Johannes Brahms o něm řekl: „Byl bych rád, kdyby mě jako hlavní myšlenka napadlo to, co Dvořáka napadne jen tak mimochodem.“

Po úspěšném vystoupení v Berlíně odešel do New Yorku, kde se stal profesorem na tamní konzervatoři. Tam také vznikla jeho světově známá a proslulá „Novosvětská“. Po necelých čtyřech letech se vrací do vlasti, kde jsou na pražské konzervatoři jeho žáky Vítězslav Novák, Oskar Nedbal či Josef Suk.

Věhlas a obdiv, který rychle získával, ho ani trochu nepřipravily o skromnost, která ho zdobila neméně. Prostě o sobě tvrdil jen to, že je obyčejným českým muzikantem.

Antonín Dvořák byl hluboce věřící. Z většiny jeho děl srší optimismus a vroucnost, kterými Bůh inspiruje opravdové umělce. Zajímavé byly také dvě jeho velmi rozdílné záliby – chov holubů a železnice. Dva páry holubů do svého holubníku dostal Královskou poštou od anglické královny po turné v Anglii. Na železničních stanicích strávil řadu hodin pozorováním projíždějících vlaků, napsal i Ůdu na lokomotivu.

Mezi jeho díly je skvostem Stabat Mater. Patří k umělecky nejsilnějším hudebním duchovním skladbám v celosvětovém měřítku. Pozoruhodné je to, jak vznikla. V krátké době brzy za sebou zemřeli Dvořákovi tři malé děti. Se svojí ženou tak zůstali v průběhu tří let bezdětní. V této bolesti složil Stabat Mater. Takto prožil své zmrtvýchvstání z utrpení přes hudbu on i jeho rodina. Dvořákovým se totiž v následujících deseti letech narodilo šest zdravých dětí.

Zemřel v Praze v roce 1904. Odešel z tohoto světa rychle a nečekaně, patrně po nachlazení a chřipce. Zaznamenána jsou jeho poslední slova, pronesená doma po nedělním obědě: „Nějak se mi točí hlava, půjdu si asi lehnout.“ Taková slova se sice nezařazují mezi významné výroky slavných osobností ani se nevytvářejí na jejich náhrobní desky, na druhé straně však svědčí o tom, že i velká osobnost je člověk.

Dvořákův pohřeb se stal mimořádnou událostí, zúčastnili se ho v Praze tisíce lidí. Lidové noviny (tehdy vážené a uznávané) mj. napsaly: „Zemřel jeden z největších. Jeho památka bude nesmrtelná, neboť bude věčně žít ve svých dílech. Zanechává nám v nich svoji čistou a upřímnou duši, která neznala přetvářku a pózy. Vyzpíval nám její radosti, žaly, touhy, zklamání i vítězství. Přirozeně, bez afektu, tak jako zpívají ptáci, když příroda kvete, voní a jásá.“

Ilustrace: Helena Filčíková

NA CESTĚ za hranice všedních dní

Vážený a milý kolegové ve službě u oltáře, přišel čas se rozloučit. Potkáváme se na stránkách tohoto časopisu už pěknou řádku let – můj první příspěvek se tu objevil v prosinci 2006. To leckdo z vás ještě ani nebyl na světě... Stihl jsem za těch téměř sedmnáct let odpracovat půldruhého roku v Radiu Pro-

glas, projít teologickým konviktem a kněžským seminářem v Olomouci, absolvovat teologickou fakultu, přijmout jáhenské a kněžské svěcení a působit na sedmi různých místech brněnské diecéze v postavení pastoračního asistenta, jáhna, kaplana i faráře (tedy ne že bych si na nějakém postavení zakládal).

Ted' přišel čas posunout se dál. Mám ostatně ve svých třiadvaceti letech nejspíše poslední šanci něco se svým životem udělat.

A myslím, že situace právě tak dozrála. Už delší čas je mi sympatický způsob myšlení vlastní jezuitům – takřčená ignaciánská spiritualita a to, co z ní vyplývá. Potkal jsem se s ní už za studií, a když jsem pak začal působit coby duchovní, zjistil jsem, že je nejen sympatická, ale i užitečná.

O co jde? Ignác z Loyoly nás učí hledat Boha ve všem, tedy v každé situaci, na každém místě a v každém čase. Což také znamená ptát se v každém okamžiku, jaké je v tu chvíli nejlepší, tedy Boží řešení. Když se mě coby kněze začali lidé ptát na rady a prosit o pomoc, ať už ve svátostech či jinde, zjistil jsem, že jim buď mohu nabídnout univerzální prefabrikované odpovědi (na otázky, které si ani nekladou), nebo s nimi hledat konkrétní řešení konkrétních problémů pro konkrétního člověka v konkrétní situaci; a to je jezuitský způsob.

Druhým impulzem pro mě bylo zjištění, jak moc důležitá je pro mě společnost druhých lidí a konkrétní společenství, tedy život společný, život v komunitě.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 21

Foto: Štěpán Bekárek ml.